

GAR GAZİNOSU

Barış Durukan

Buluştüğumuzdan beri ara vermeden anlatıyordu. Valilik meydanı ile eski tren garının tam karşısında kalıyormuş sokak, geleni gideni eksik olmazmış, müşterisiz kalmazmışım. “Müvekkil,” diye düzelttim, “çocukluğumdan bilirim buraları” diye de ekledim. Nihayet yüzüme baktı, ‘emlakçı gülüşü’ dedikleri her yerde aynıydı. Yeşil ışığı beklemeden karşıya geçtik, köşedeki iş hanının önünde durduk. Altında dükkânı olmayan ince uzun bir binaydı. Sekiz kat, onlarca tabela, klima motoru ve uydu anteni saydım. “İşte burası, yaşı baya var ama korkmayın, taş binadır, hiçbir şey olmaz, üstelik fiyatı da çok uygun” diyerek merdivenlere yöneldi. Döne döne yükselen geniş merdivenlerden dördüncü kata çıktık, kapıyı zorlanarak açtı. Yüzüme çarpan rutubetle karışık, “kimler geldi kimler geçti” kokusuyla emin oldum, binanın yaşı vardı. Tıpkı benim gibi o da babamdan büyüktü.

Emlakçı, bir oda bir tuvaletten oluşan büronun içinde dolanıyordu. Tanıdık boyacı varmış, karısı temizliğe gelirmiş, aidatı para bile değilmiş. Odadaki tek pencerenin önünde dikiliyor, adamın susmasını bekliyordum. Gözlerim meydanı dolaştı, Tren Garı’nda durdu, adam susmuyordu. “Tutuyorum” dedim. “Masayı da böyle pencerenin önüne koyarsınız, içiniz aydınlanır” dedi, karanlığımı bilir gibi. Al-veri oracıkta hallettik, kâğıtları imzaladım, emlakçıyı uğurladım, pencerenin önüne döndüm. Valilik Meydanı çoktan “lacileri” çekmişti, gözüm istasyonun kenarında dikilen yaşlı adama takıldı, pencereden ilk baktığımda da oradaydı.

Büroya bir haftada yerleştim. Masam, pencerenin önündeydi. Henüz bir dava alamadım. ‘Hayırlı olsun’a gelen komşular da olmasa, neredeyse tüm gün Meydan’ı ve yaşlı adamın sürekli etrafında dolandığı Gar binasını seyrediyorum. Tren yoluna paralel, ince, uzun bina; kim olduğunu unutan bir meczup gibi anlamsız seslerle koşturan meydanın çelebisiydi. Çocukluğumun geçtiği kentin ta kendisi olan ne varsa, adına dönüşüm denen değirmende öğütülürken, geveze emlakçı nasıl da kolay “eski” demişti, eskimeyen anılarımın sahibi için. Kafamda sürekli bunları düşünüyor, sonunda kendimi hep pencerenin önünde buluyordum. Alacakaranlık meydana çökerken, yaşlı adamın Gar binasının önünde birileriyle konuştuğunu gördüm. Ne konuştuklarını duyamadım ama hallerinden tartıştıkları belliydi.

Çabucak toparlandım, merdivenleri üçer beşer indim. Günlerdir pencereden seyrettiğim istasyona yürüdüm. Yanlarına geldiğimde adam nefes nefeseydi, “Yıktırmam, ömrüm geçti burada” diye bağıırıyordu. Yakından görünce, bir evsiz ya da dilenci olmadığını anladım. Karşısındaki adamlar bıyık altından gülüyordu. Takım elbiseli olan, “Amca, bizimle alakası yok, emir kuluyuz. Her geldiğimizde bize niye kızılıyorsun?” dedi. Ötekisi eliyle ittirmeye kalkınca lafa karıştım, “Hayırdır amca, sorun nedir?”

“Yıkacaklar oğlum, toz edecekler burayı. Kırk yılım geçti burada benim!”

Diğer ikisi söylenerek uzaklaşıyordu. Yaşlı adam sürekli aynı şeyleri tekrar ediyordu, nefesinin tıkanıldığını hissettim. O, “yıkacaklar” dedikçe zihnimde babamla oturduğumuz sofraya canlandı. Etrafa bakındım, “Gar Lokantası” yazısını görünce duraksadım. Son kez burada gülüşmüştük. O gün ne istesem almıştı babam. “Tren saatine daha var, gel yemek yiyelim” diye beni müdavimi olduğu lokantaya soktuğunda, adeta büyülenmişim. Dörder kişilik ahşap masaların üzerinde bembeyaz örtüler, parlak çatal bıçak takımları, kahverengi sandalyeler, duvarlarda kocaman tablolar, devasa avizeden sarkan sarı sıcak ışık, janti şef garsonun bakışları altında komilerin götürüp getirdiği tepsilerden taşan kokular, çay bardağındaki anason buğusu, zarafet, letafet...

“Gelin abi, oturun” dedi birisi, kendime geldim. Görkemli kapı kemerinin altındaki eşikte duran özensiz giyimli sıksa bir oğlandı. Gözlerini dikmiş bize bakıyor, eliyle içeri davet ediyordu. Başımla selamladım, yaşlı adamı koluma takıp içeri girdim. Pencere kenarında, demiryolunu gören masaya oturduk. Belleğimde yer etmiş o afli mekânda tanıdık bir şeyler arandım. Adam sakinleşmişti. Eliyle sürekli kadife perdeyle oynuyor, bordo perde sallandıkça, tozlar ışığın içinde dans ediyordu. Kapıda karşılayan çocuk, kül tablasını masaya koydu, kulağıma eğildi, “Orhan Amca’ya aldirmayın, akli gidip

geliyor, buranın eski şef garsonuymuş” dedi “İstasyonun yıkılacağını duyduğundan beri her gün geliyor. Duvarlarla, masalarla, kapı pencereyle konuşuyor. İnşaat firmasının adamları onlar, görünce dayanamadı yine.” Ne diyeceğimi bilemedim.

“Onlarla konuşmuyorum evlat”

“Kimlerle amca?”

“Duvarlarla, masalarla, kapı pencereyle... Onlarla konuşmuyorum, onları dinliyorum.”

Sandalyemde kıpırdandım, gözlüğümle oynadım. Devam etti;

“Şu duvarları görüyor musun, onlar buradan gelip geçen herkesin sevincini, acısını, merakını, heyecanını, öfkesini sünger gibi emdi, içine sakladı. Yüzlerce insanın anıları duvarların içinde. Ya dışarı? Kimler geldi, kimler geçti buralardan. Bu şehrin toy halinden düne kadar görüp geçirdiği ne varsa, istasyonun dış kapısı şahit hepsine. Kolay mı şimdi etrafını telle çevirip parçalamak? Anlamıyorlar, anlamazlar. Onlar kalpten dinlemeyi bilmiyor çünkü. Her yere dökükleri betonlar önce kalplerini dondurmuş, sağır etmiş. Bu yapıları sadece taştan, topraktan, demirden bir yığın sanıyorlar. Oysa dinlemesini bilene neler anlatıyor buralar.” İç çekerek sustu, az önce oynadığı perdeyi aralayıp demiryoluna doğru döndü. Elimle garson çocuğu çağırdım, üç beş mezeyle bir ufak söyledim. Siparişi duyan Orhan Amca masayla barışır gibi oldu. Garson, elinde tepsiyle yaklaşırken fırladı, tepsiyi kaptı. Personeli elimle durdurdum. O ihtiyar adam gitmiş, yerine mekânın tamamına hâkim, zarif bilek hareketleriyle servis yapan babayığit bir şef garson gelmişti. Duvarlar yeniden boyandı, en güzel tablolar asıldı. Perdeler, masa örtüleri tertemiz ve ütülüydü, ışık kararında, havalandırma muazzamdı, müziği herkes duyuyor muydu?

Orhan amca masayı düzdüğünde, hiç konuşmadan elimle onu oturmaya davet ettim. Sandalyeyi çekerken gülümsedi, “Burada özel müşterilere servisi ben yaparım” dedi. Kaşık ve çatalı parmakları arasına itinayla yerleştirmiş, özenle maşa servisi yapıyordu. Tabağımda mezeler sırt sırta beklerken lafa girdim, “Babam buranın müdavimiydi.”

Kadehine tek buz attı, “Herkesi tanırım ben, kim senin baban?”

“Nusret, veteriner Nusret’in oğluyum ben.” Şöyle bir durdu, gözleri daldı, cevap vermeden komiyi çağırdı, “Abinize çay bardağı getirin” dedi. Elim ayağıma dolaştı, ağlamak üzereydim. Kadehteki rakıyı çay bardağına böldü, önüme doğru ittirdi. “Rahmetli çok genç gitti” dedi. Bir süre konuşmadık. Lafı yine aldı, eskilerden anlattı. Durup düşünüyor, babamla ilgili bir şeyler hatırlayıp devam ediyordu. Zamanı durdurmak için neler vermezdim. Yine o salonda karanlığımdan sıyrılır gibi oldum. Orhan Amca gözlerini tavana dikti, “Herkesi ve her şeyi hatırlıyorum, tıpkı bu duvarlar gibi” diye mırıldandı. Hiç konuşmadan kadehleri bitirdik, mezelere ayıp ettik. Gar binasından çıkarken koluna girdim. Hızlı hızlı nefes alıyordu, kendi kendine mırıldanarak kolunu indirdi. “Yıktırmayacağız” dedim, duymadı. Daha yüksek sesle söyledim, “Yıktırmayacağız Orhan amca” Kafasını kaldırdı, kasketinin altında parlayan alınına vuran turuncu sokak lambasından gözlerindeki gülüşü görüyordum, koluma girdi, minibüs duraklarına doğru yürüdük. Gar Gazinosu, kol kola giden iki adamı uğurluyordu.